

Als alles verkeerd gaat...

De zeevaart is altijd avontuurlijk geweest en dit zou bij duiktochten een hoogtepunt kunnen bereiken. Dan kun je maar beter stoïcijns blijven vindt Hillary Hauser

Het gaat eigenlijk het verstand te boven hoe de opvatting omtrent een behoorlijke 'duiktocht' is gewijzigd! Het eerste duikschip waarop ik eens terecht kwam was een ijzeren praam, die ons in dieselwalmen hulde en die als een gek van de ene op de andere zijde rolde. Voor de lunch verzamelden we kam-schelpen, die we rauw naar binnen werkten, gevolgd door pindakaas en glibberige sandwiches. Tijdens meerdaagse tochten waren we al blij, als we op de boot een hoekje konden vinden om te slapen, dat niet zo rook als de spaniel van de schipper, die overigens zijn tijd doorbracht met het stelen van onze sandwiches.

Thans bieden duikschepen dubbelgeveerde matrassen, airconditioning, vijf maaltijden per dag met langoest, kaviaar, T-bone steaks en Moët & Chandon. Het personeel is behulpzaam met de uitrusting en bij het in- en uitgaan van het water en doet alles voor u, zelfs als u helemaal niet om hulp hebt gevraagd. Een rustige zee wordt bijna gegarandeerd en bij het duiken kan er niets misgaan. Toch zou ik eens willen nagaan welke mogelijkheden u hebt als het in een ramp te ontwaarden tochtje een aanvang

Leun gelaten achterover en probeer in de situatie het avontuurlijke te zien..."

neemt: Eigenlijk blijft het beperkt tot dat u eens rustig achterover leunt, u probeert te ontspannen, een beroep doet op uw eigen gevoel voor humor en eens rustig toeziet wat er zoal gebeurt - precies alsof u de geschiedenis al thuis aan het vertellen bent. Thans wil ik u graag eens van een dergelijke ramp verhalen: Toen destijds de duiksafari's in de mode kwamen, werd ik door de Australische regering en een in Sydney woonachtige duikreisoperator voor een duiktocht op het Groot-Barrièrerif uitgenodigd. Een handvol journalisten en fotografen reisde vele uren lang van Californië daarheen (destijds moest men noch vanaf San Francisco naar Sydney vliegen, omdat Los Angeles geen rechtstreekse verbinding had). Toen ik halverwege weer tot bezinning kwam, vond ik mijzelf met enkele werkelijk interessante

lieden op het desbetreffende duikschip terug. Dat waren Howard Hall en Marty Snyderman, twee uitstekende ow-fotografen, die ik van horen-zeggen kende, maar nog nooit persoonlijk had ontmoet. Howard had juist in de film 'Man from Atlantis' de rol van een reusachtige slijkworm opgenomen, wat ik enorm spannend vond. Verder was daar nog Gerry Hytha, de uit Oostenrijk stammende kapitein, die later in het Caraïbische gebied het eerste grote duikercruiseschip zou exploiteren. Hij droeg bij voorkeur zwembroeken die volstonden met afgedrukte vissen en strandafbeeldingen.

Er waren nog enkele andere gasten, maar laat ik u liever iets over de bemanning vertellen: John, de eerste matroos, wiens boot net een week voor onze tocht was gezonken, waarbij zijn gar-

nalenvangst met een waarden van 40.000 dollar verloren was gegaan. Andy was de scheepsjongen. Elke nacht had hij spreekwoordelijk nachtmerries, waarin hij tot genoeg van de anderen luidkeels riep en steunde. Een ander bemanningslid was Peter, die een glazen oog had. Gelukkig was ik niet aanwezig, als hij dit 's avonds uitnam. De organisator van de tocht, David Loughnan, was één van de vrolijkste figuren die ik ooit heb ontmoet.

Onze eerste duikdag was een absoluut hoogtepunt - papegaai-vissen, halster- en vliedervissen, keizersvissen, grote scholen makrelen, die rond de koraalformaties zwommen, alsmede enkele sponsen. We genoten van het schouwspel en voelden ons gelukkig. Die nacht gingen we op St. Crispin Reef voor anker en de hele nacht stond er een stevige wind. Op de

tweede dag waaide de wind nog heviger en was het bewolkt en somber. Om negen uur 's ochtens gingen we op het Agincourt Reef het water in. De duik was heel goed, maar mijn aandacht ging meer uit naar de wind, die tegen de middag nog aanzienlijk was toegenomen. Op weg naar de volgende duikplaats trokken enkelen alvast hun duikpak aan. Die avond gingen we in de lijzijde van het Escape Reef voor anker. Daar ontving David Loughnan over de radio van zijn secretaresse het bericht, dat zijn huis tot aan de grond was afgebrand.

De volgende dag was vrijdag, de 13e. Vanuit de kajuit blikten we naar de golven, die nog hoger waren dan de vorige dag. Ze overspoelden het rif en verstoven tot een vervelend, wit schuim. Eigenlijk was het tijdens dit weer ondenkbaar om te gaan duiken, maar toch troffen we onze voorbereidingen. Juist toen we daarmee bezig waren, ontvingen wij over de boordradio een SOS-boodschap. Een schip met de naam 'Aphrodite' stond op het punt om te zinken en de bemanning ging van boord. Enkele andere schepen waren in de buurt en snelden te hulp.

Wij haalden het anker op en baanden ons een weg door de wind en de golven. En op die dag hebben we inderdaad toch ook nog enkele duiken gemaakt. Onder het kolkende wateroppervlak was de onderwaterwereld rustig en helder. Het duiken bleek een probaat middel om de woede van de wind te ontlopen.

Die nacht waren de windvlagen zelfs nog heviger. Tijdens het nachtelijk uur kwam een

Canadese fotograaf uit zijn hut naar boven en deelde de nog in de kajuit aanwezigen mee, dat Andy aan een soort aanval scheen te lijden. Hij zat rechtop in zijn kooi 'als Lazarus toen hij uit de doden werd opgewekt'. Hij had zijn armen uitgestrekt en kreunde op steeds luidere toon. De Canadees was radeloos en vroeg wat hem nu te doen stond. Wij vertelden hem, dat hij er maar beter geen aandacht aan kon schenken.

Toen we de volgende morgen aan het ontbijt zaten hoorden we over de radio, dat er ergens een vrachtschip op het rif was gelopen en dat er zoekvliegtuigen onderweg waren om ernaar te zoeken. We hielden krijgsraad om te beslissen wat ons te doen stond. Sommigen waren ervoor een punt achter de zaak te zetten en een haven binnen te lopen. Maar de echte profs waren daar tegen: We zijn uitgevaren om te gaan duiken en dat zullen we dan ook doen. Aldus voeren we weer verder.

De kokkin gaf de pijp Daan Maarten en trok zich in haar kooi terug. Enkele passagiers hadden toch al geen trek meer en ook zij zochten hun kooi op. Enkele van ons stelden vast, dat wij met de pindakaas, brood en die ongelooflijke Australische wijn, die in kartonnen pakken wordt verkocht, een heel eind kwamen. Aldus goed bevoorraad met deze heerlijkheden speelden we in de kajuit afklappertje, waarbij we met onze slagen juist onder de verwondingsgrens bleven. Zo hielden we ons acht uur lang bezig, terwijl de boot zich een weg door regen, wind en donker water naar het zuidelijkste punt van onze reisroute, het Ribbon Reef nr. 5, stampte.

Op dit nieuwe punt werden we geconfronteerd met windsnelheden van 50 tot 60 kilometer per uur en buiten het rif waren de golven minstens zes meter hoog. We keken elkaar eens aan. Wat moesten we beginnen? Wel, we gingen duiken, zouden een tijgerhaai zien en dat was het dan...

Nog helemaal vervuld van dit visioen stonden we in volledige duikuitrusting aan dek - we hadden zelfs onze maskers op, zodat we in het buiswater toch onze ogen open konden houden. Toen stak de kapitein plotseling zijn hoofd uit het stuurhuis en kondigde aan, dat de tropische wervelstorm 'Stan' binnen het volgende half uur over ons heen zou wegtrekken.

We zijn waarschijnlijk nog nooit zo snel uit onze uitrusting gekomen. Overhaast stouwden we de deze weg en sjorden alle losse voorwerpen vast. Enkele van de andere vrouwen aan boord en ikzelf doucheten onder de blote hemel. We konden constateren, dat de waterdruk van de regen nog groter was dan de douches aan boord en ik denk zelfs beter dan mijn douche thuis.

We keerden naar de haven terug en nauwelijks hadden we in Cairns in de haven afgemeerd, of de zon kwam van achter de wolken tevoorschijn.

Das is echt de waarheid! En twee dagen later voeren we in het idyllische havenwater van Sydney, aten tijdens een banket van het Australische Verkeersbureau garnalen en oesters en maakten we ons vrolijk over het Groot-Barrièrerif. Ook thans wordt er nog veel gelachen over deze

bijzondere trip naar het Groot-Barrièrerif, als ik Howard, Marty, Gerry Hytha of David Loughnan ontmoet. We voelen ons dan als oude krijgsmakers die weten, dat er geen betere kameraden zijn dan zij met wie men aan de andere kant van de loopgraaf strijd heeft geleverd. En het staat wel vast dat wij onze belevenissen opnieuw zullen ophalen als we de andere duikreizen, die normaal zijn verlopen, al lang vergeten zijn. Als men mij over Australië vraagt dan kan ik vertellen, dat ik mij daar eens in een wervelstorm heb bevonden, temidden van zes meter hoge golven, die een vrachtschip op het rif slingerden en de bemanning van de 'Aphrodite' in het water dwongen te gaan. Verder kan ik dan nog berichten hoe heerlijk het is pindakaas te eten en wijn uit kartonnen pakken te drinken - en die laatstgenoemde herinner ik mij veel levendiger dan de Chateaubriand en de champagne van mijn laatste duikcruise.

Het bijzondere van het avontuur is, dat men het niet kan plannen. En u weet nooit wat op u afkomt als het moment gekomen is. In elk geval moet u zichzelf niet te serieus nemen als er zaken misgaan en de depressie toeslaat. Mocht u zich eens in een dergelijke situatie bevinden - hetzij dat uw boot door een revolutionaire regering wordt vastgehouden, hetzij dat het weer omslaat, hetzij dat iemand te laat de boot bereikt - dan zult u hopelijk ontspannen achterover leunen en het leuke (en avontuurlijke) van deze situatie onderkennen. Er is niets te vergelijken met de avonturen die men kan beleven, als op een duiktocht van alles misgaat...